

Arrest

nr. 197 091 van 21 december 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. JOUNDI
Turnhoutsebaan 158
2140 BORGERHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 juni 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13septies en 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 juni 2017 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gezien het arrest nr. 188 309 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 13 juni 2017, waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat N. JOUNDI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoekster komt op 1 augustus 2016 via de luchthaven van Amsterdam, Nederland, het Schengen-gebied binnen en is daarbij in het bezit van een paspoort met visum voor kort verblijf, geldig tot 7 oktober 2016.

1.2 Op 16 januari 2017 melden verzoekster en haar Belgische partner zich bij de administratieve diensten van de stad Antwerpen met het oog op het afleggen van een verklaring van wettelijke samenwoning.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 3 mei 2017 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van dertig dagen voor vrijwillig vertrek. Dit bevel wordt verzoekster op dezelfde dag ter kennis gebracht.

1.4. Op 11 mei 2017 geeft het openbaar ministerie een negatief advies betreffende de verklaring van wettelijke samenwoning. Op 18 mei 2017 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen de registratie van de wettelijke samenwoning.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 6 juni 2017 de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen, die verzoekster op dezelfde dag ter kennis worden gebracht, zijn de bestreden beslissingen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: [W.]

voornaam: [G. Y.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Suriname

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengen-gebied zonder geldig visum.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar werd betekend op 3.05.2017 (bijlage 13 van 3.05.2017).

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene kwam op 01.08.2016 via Nederland de Schengenzone binnen in het bezit van een visum C geldig voor kort verblijf, afgeleverd door de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Suriname. Zij keerde echter niet terug naar Suriname na afloop van dit visum. Op 16.01.2017 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met een Belgische onderdaan, Dhr. [V.T.]. Op 18.05.2017 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoedanook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het louter feit dat Dhr [V.T.] niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Suriname. Zowel betrokkene als Dhr [V.T.] wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Indien betrokkene een beroep zou indienen tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg zou dit op zich dan ook geen schending in van artikel 8 van het EVRM inhouden. De weigering van de registratie van wettelijk samenwoning vormt immers een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de wettelijke samenwoning alsnog mag geregistreerd worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van de wettelijke samenwoning.

Op 3.05.2017 werd door de politie van Antwerpen aan betrokkene een bevel betekend om uiterlijk op 2.06.2017 het grondgebied te verlaten. Betrokkene werd daarbij door de politie van Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Zij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

[...].

Het inreisverbod is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : [W.]

voornaam : [G. Y.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Suriname

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 6.06.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

[...]

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste haar werd betekend op 13.01.2015. Een vroegere beslissing tot verwijdering werd dus niet uitgevoerd.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de politie van Antwerpen aan de hand van een folder geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene kwam op 01.08.2016 via Nederland de Schengenzone binnen in het bezit van een visum C geldig voor kort verblijf afgeleverd door de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Suriname.

Op 16.01.2017 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met een Belgische onderdaan, Dhr. [V. T.] [°...]. Op 18.05.2017 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoedanook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het louter feit dat Dhr [V. T.] niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Suriname. Zowel betrokkene als Dhr [V. T.] wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet ambtshalve worden gesteld dat deze beslissing, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat dit is gericht tegen deze beslissing.

2.2.1. Verweerder werpt in de nota met opmerkingen verder een exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep op in de mate dat dit is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, en dit wegens gebrek aan belang. Hij wijst er op dat verzoekster op 22 juni 2017 is gerepatrieerd naar haar herkomstland en aldus voormeld bevel reeds uitvoering heeft gekregen.

2.2.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van voormelde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden handeling moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang dient te bestaan op het

ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

2.2.3. Wanneer het belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, komt het aan de verzoekende partij toe daarover een standpunt in te nemen en het actuele karakter van haar belang aan te tonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

2.2.4. Ter terechtzitting bestaat er geen discussie over het gegeven dat verzoekster op 22 juni 2017 is gerepatriëerd naar haar herkomstland Suriname. Verzoekster stelt, in antwoord op de in de nota met opmerkingen opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid, dat het beroep in zoverre dit is gericht tegen de bestreden verwijderingsmaatregel zonder voorwerp is geworden.

2.2.5. De Raad stelt vast dat verzoekster aldus, gelet op de tussengekomen repatriëring waardoor het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens reeds uitvoering heeft gekregen, niet aantoonde dat zij nog een actueel belang heeft bij het aanvechten van deze beslissing. Zij duidt niet welk concreet voordeel een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens haar nog kan opleveren.

2.2.6. Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang, eveneens onontvankelijk in zoverre dit is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens van 6 juni 2017.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre het is gericht tegen het inreisverbod van 6 juni 2017

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster geeft in haar synthesesmemorie aan het eerste middel zoals uiteengezet in haar inleidende verzoekschrift te bevestigen, met name:

“De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Artikel 74/13 bepaalt uitdrukkelijk: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In de rechtsleer wordt het volgende gezegd:

“Voor de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen was het krachtens artikel 62 Vw. Voldoende het bevel om het grondgebied te verlaten te motiveren door de aanduiding van de toepasselijke bepaling(en) van artikel 7 Vw. (art. 8 Vw.), of de betreffende bepaling voor de overige gevallen. T.g.v. de uitdrukkelijke motiveringswet dient de minister of de Dienst Vreemdelingenzaken eveneens de feitelijke gegevens te vermelden die de weigeringsgrond schragen
Verzoekster stelt dat verweerster wel een magere poging heeft ondernomen om in de bestreden beslissing rekening te houden met zijn familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM, maar dat ze bij haar motivering op ernstige wijze in gebreke blijft.

Verder beperkt verweerster zich in de bestreden beslissing tot het stellen dat verzoekster niet over de vereiste documenten beschikt, geen gevolg heeft gegeven aan vorig bevel om het grondgebied te verlaten.

Zoals in het feitengedeelte uiteengezet heeft verzoekster al geruime tijd een relatie met de heer [T. V.]. Verzoekster en de heer [T. V.] hebben mekaar leren kennen via een datingsite. Verzoekster en de heer [T. V.] wonen al geruime tijd samen. Het samenwonen van verzoekster en haar partner, de heer [T. V.] wordt ontgensprekelijk aangetoond door de verschillende stukken in bijlage.

Zij vormen een gezin in de zin van het EVRM.

Verzoekster en haar partner hebben een verklaring wettelijke samenwoning aangevraagd bij de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen.

Op datum van 11 mei 2017 geeft het openbaar ministerie een negatief advies betreffende de verklaring wettelijke samenwoning van verzoekster en haar partner [T. V.].

Op datum van 18 mei 2017 heeft de ambtenaar van de burgerlijke stand van de Stad Antwerpen in navolging van het openbaar ministerie een negatieve beslissing genomen. De ambtenaar van de burgerlijke stand heeft gewoon het advies van het openbaar ministerie overgenomen zoals ze vaker doet bij haar beslissingen.

Verzoeker stelt dat de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand manifest onjuist en onwettig is.

Verzoekster heeft op datum van 19 juni 2017 een dagvaarding uitgebracht inhoudende een procedure bij de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, afdeling Antwerpen, Familierechtbank.

Op 4 september 2017 zal de procedure bij de Rechtbank van Eerste aanleg te Antwerpen, afdeling Antwerpen, Familierechtbank ingeleid worden. De aanwezigheid van verzoekster is niet verplicht bij de inleidingszitting maar heeft een absolute meerwaarde wanneer verzoekster en haar partner samen gehoord worden door de voorzitter.

Op 3 mei 2017 heeft verzoekster, na de weigering registratie wettelijke samenwoning, een bevel gekregen om het land te verlaten.

Op 2 juni 2017 heeft verzoekster via haar raadsman een verzoekschrift, inhoudende een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep is nog steeds hangende bij uw Raad.

Ondanks het feit dat verzoekster haar rechtsmiddelen niet volledig heeft uitgeput werd ze toch op datum van 6 juni 2017 van haar bed gelicht en werd een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten uitgevaardigd samen met een inreisverbod.

Verzoekster en haar partner, [T. V.], zijn vastbesloten er alles aan te doen opdat hun gezins- en familielevens erkend zou worden in België. Zij zullen alle procedures aanwenden om hun gezinsleven verder te kunnen zetten. Verzoekster en haar partner houden van mekaar en kunnen mekaar niet missen. De heer [T. V.] heeft sedert de vasthouding van verzoekster haar elke dag gaan bezoeken in het gesloten centrum te Brugge, in bijlage worden hiervan stukken bijgebracht.

Een negatie van al deze elementen door verweerster maakt een ernstige schending uit van bovengenoemde bepalingen. De motivering van de bestreden beslissing is niet pertinent en niet draagkrachtig.”

Zij benadrukt vervolgens na lezing van de nota met opmerkingen als volgt:

Verweerster stelt dat de relatie/het gezinsleven van verzoekster en haar partner elders kan uitgeoefend worden en dat er geen onoverkomelijke hinderpalen zijn om dit gezinsleven elders uit te oefenen.

Reeds in het verzoekschrift werd gesteld dat de partner van verzoekster zijn werk in België heeft en dat hij de kostwinner is in het gezin en dat hij niet zomaar zijn werk in de steek kan laten om met verzoekster in Suriname verder een gezinsleven te gaan hebben. Waarom verweerster dit negeert kan niet begrepen worden.

Verzoekster en haar partner, [T. V.], hebben reeds een procedure ingeleid voor de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, afdeling Familierechtbank om de registratie van hun wettelijke samenwoning af te dwingen. Verzoekster en haar partner houden van mekaar en kunnen mekaar niet missen. De heer [T. V.] heeft sedert de vasthouding van verzoekster haar elke dag gaan bezoeken in het gesloten centrum te Brugge, in bijlage worden hiervan stukken bijgebracht.

De heer [T. V.] heeft reeds verzoekster in Suriname bezocht en ze hebben dagdagelijks contact met mekaar.

Een negatie van al deze elementen door verweerster maakt een ernstige schending uit van bovengenoemde bepalingen. De motivering van de bestreden beslissing is niet pertinent en niet draagkrachtig.”

3.1.2. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij geeft in haar synthesesmemorie aan het tweede middel zoals uiteengezet in haar inleidende verzoekschrift te bevestigen, met name:

“Artikel 8 EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 EVRM definieert het begrip „familie- en gezinsleven” noch het begrip „privéleven”. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

Zoals hierboven reeds uiteengezet vormt verzoekster al geruime tijd een gezin met de heer [T. V.]. Zij wonen samen en doen alle dagdagelijkse dingen samen. De interviews bij de politie zijn zeer gelijklopend en de opgeworpen tegenstrijdigheden vormen geen doorslag om de wettelijke samenwoning te weigeren. Het advies van het openbaar ministerie is onwettig en zal door verzoekster en haar partner worden aangevochten in een beroep bij de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, afdeling Antwerpen, Familierechtbank.

Verzoekster is gekend door zowel de familie van de partner van verzoekster als door zijn ruime vriendenkring. Verzoekster is zelfs steeds aanwezig bij activiteiten van de partij waartoe haar partner hoort. In bijlage worden hiervan stukken toegevoegd.

Verzoekster staat in voor het huishouden in het gezin terwijl haar partner uit werken gaat. Sedert verzoekster in het leven van de heer [T. V.] is gekomen heeft zij een zeer positieve invloed op zijn leven. De partner van verzoekster omschrijft hun verhaal als volgt:

Het valt me erg zwaar om dit te schrijven. Als programmeur ben ik beter met computers dan met woorden. Hoe kan ik u overtuigen van mijn gevoelens die zo moeilijk onder woorden te brengen zijn zonder melodramatisch en onecht te klinken?

Op mijn twintigste ben ik op mezelf gaan wonen en los van een jaartje legerdienst en 3 korte en niet bepaald succesvolle relaties (max. 6 maanden) ben ik altijd alleen geweest.

Dat vond ik niet erg, ik wist niet beter en had mijn café-vrienden en complete vrijheid om te doen wat ik wou. Achteraf bekeken wat dat toch niet zo'n vol en gezond leven: werken, naar de kroeg, slapen.

Toen ontmoette ik - eerst nog via het internet – [G.]. Het klikte zo goed dat we al snel afspraken om elkaar in het echt te ontmoeten. Voor [G.] een niet ongevaarlijke onderneming, de kranten staan er vol mee. Maar we vonden een bevredigende oplossing: ik zou haar met de trein gaan ophalen in het centraal station in Rotterdam en dan reden we samen naar Antwerpen. Zenuwachtig als een jonge snaak op zijn eerste afspraakje stond ik daar al een uur te vroeg te wachten met 2 tickets 1° klas naar Antwerpen in plaats van bloemen. Daar dacht ik pas later aan.

Er stonden vast nog mensen op het perron maar ik zal nooit vergeten toen we elkaar voor het eerst zagen. Toen er een lach op haar gezicht doorbrak wist ik: dit zit goed. Ze straalde en was nog het enige wat ik zag. [G.] is erg mooi maar die lach waarbij de hele omgeving oplicht vind ik nog altijd het allermooist. In de trein konden we dan voluit praten om - letterlijk - écht kennis te maken.

Om een goeie eerste indruk te maken had ik een heel programma opgesteld. We hadden immers afgesproken dat ze met de laatste trein terug zou rijden, behalve... als het super was, dan zou ze een nachtje blijven logeren zodat we er nog een dagje konden aan vastbreien.

Een korte wandeling door Antwerpen-Centraal (mooiste station ter wereld) en rond het Astridplein zodat ze een eerste indruk van Antwerpen kreeg - ze was er immers nog nooit geweest - dan lekker gaan eten in een Argentijnse grill. Gevolgd door een live optreden en een film in De Klappei. Dan zijn we naar mij thuis gewandeld en daar hebben we verder zitten praten tot lang nadat de laatste trein naar Rotterdam

was vertrokken. [G.] is dan uiteindelijk 2 nachten gebleven, toen moest ze absoluut terug naar Rotterdam. Haar jas had ergens onderweg een vieze vlek gekregen en dag twee zijn we dan gaan winkelen en heb ik haar een nieuwe jas gekocht - in plaats van de bloemen die ik vergeten was.

Al vanaf ze weg was voelde ik een gemis in mijn leven dat ik nog nooit had meegemaakt. Intensief chatten helpt wel maar is uiteraard totaal niet hetzelfde als echt contact. Trouwens een lange-afstandsrelatie Antwerpen-Rotterdam is ook niet erg praktisch. Al gauw besloten we dan om samen te gaan wonen, om praktische redenen (door mijn werk en omdat ik een eigen huis heb) in Antwerpen. Ik heb toen voor het eerst ervaren wat echt geluk betekent - zelfs zodanig dat ik er in mijn vriendenkring opmerkingen over kreeg, blijkbaar was dat goed te zien.

Na enkele maanden werd het duidelijk dat we van vrijblijvend samenwonen (zeg maar proefperiode van onze relatie) wilden overschakelen naar een officiële permante band en samen een toekomst opbouwen. We hebben dan ook een stappenplan opgesteld beginnende met wettelijke samenwonen (eventueel later over te zetten in huwelijk) zodat [G.] ook kan gaan werken met als doel een eigen restaurant met Surinaamse keuken en een buitenverblijf (in Paramaribo, Suriname voor de vakanties). Kinderen hoeven niet direct maar zijn binnen de 5 jaar zeker welkom.

Ik doe woensdag en vrijdag aan homeworking. Dus we hebben het geluk om 4 dagen per week samen te kunnen zijn, de 3 andere enkel de avond en nacht (whatsappen kunnen we niet laten al is het maar om te vragen wie naar de bakker gaat). [G.] is een echt familiemens en houdt dagelijks contact met haar uitgebreide familie. Ik leer ze stilaan kennen maar uitgebreide kennismaking is voorzien voor onze vakantie einde van het jaar.

Mijn familie is veel kleiner maar daar is [G.] met open armen ontvangen. We gaan daar regelmatig op bezoek (Nijlen) en hebben onlangs nog een uitgebreide brunch gehad met de hele familie zodat iedereen [G.] ondertussen al kent.

[G.] is ondertussen helemaal "thuis" bij me. In het begin gingen we vaak winkelen - haar hele hebben en houden kon immers makkelijk vervoerd worden met 1 taxi. Gelukkig voor mij heeft ze geen dure smaak. Er staan 2 klerkasten in onze slaapkamer, 1 heb ik leeggemaakt en die is nu goed gevuld met [G.'s] nieuwe kleren. We hebben elk onze eigen kant van het bed, aan de mijne staat een tv en een stapel boeken, aan de hare een tablet computer en ook enkele boeken. Drie vierde van de kaptafel staat nu vol schoonheidsmiddelen in plaats van de dingen die ik liet slingeren. Als programmeur heb ik uiteraard meerdere computers thuis, 1 daarvan is ondertussen van [G.]. Zij beredert het ganse huis, behalve mijn kantoor en mijn werkplaats in de kelder.

Enkel over de keuken ruziën we wel eens, we houden allebei zielsveel van koken en zaterdag of zondag eis ik dan wel eens mijn plaats op. Ik heb een behoorlijk inkomen waar we met zijn tweeën kunnen van leven, al zou het veel beter kunnen als we officieel wettelijk samenwonen - nu betaal ik immers dubbel: hoogste belastingschijf op mijn loon als alleenstaande in plaats van de lagere belasting als samenwonende plus een extra gezondheidsverzekering voor Gretchen van 300€/maand. Maar in geen geval zal [G.] een last voor de Belgische staat betekenen, ook als ze geen werk zou vinden. Al kan ik via mijn grote kennissenkring garanderen dat ze kan gaan werken zodra het wettelijk mag. Abonnement Proximus van 21€/maand en echt antwaarps teater van 154€ per jaar zijn kleine kosten waar we veel plezier van hebben. Boodschappen doen we meestal gezamenlijk op zaterdag, als iets dringend moet gehaald worden spreken we af (via whatsapp) Albert Heijn is voor [G.], Delhaize na mijn werk is voor mij.

Qua rolverdeling hebben we nooit een probleem gehad, zoals de meeste dingen gaat dat bij ons dat vanzelf of komen we snel tot een gezamenlijk besluit na er even over gepraat te hebben.

Oorspronkelijk kende [G.] niemand in Antwerpen, nu is dat al heel anders. Natuurlijk zijn er heel wat kennissen bij gekomen uit mijn vriendenkring via stamcafé, theater, uitstappen, bezoekers. Maar ze kent ondertussen ook al heel wat anderen doordat ze heel sociaal is en makkelijk contacten legt - haar open natuur en goedlachsheid helpt natuurlijk.

De eerste afwijzing van ons samenzijn kwam als een koude douche, maar er was een extra procedure voorzien. Blijkbaar waren onze verklaringen niet goed genoeg overgekomen maar we konden de zaken dan nog verduidelijken dus richtten we onze hoop daarop. Tijdens dat onderzoek kwam een bevel tot verlaten van het grondgebied. Maar dat viel buiten de onderzoeksperiode en zou vervallen bij goedkeuring van onze relatie. Buurtonderzoek, extra gesprekken, foto's en vingerafdrukken - alles deden we zoals gevraagd en nergens voelden we gevaar. Dan kwam de definitieve weigering maar hiertegen konden we in beroep gaan. Omdat de argumentering voor de weigering voor ons niet klopt besloten we dan ook beroep aan te tekenen ervan uitgaande dat dat opschortend werkt voor de uitzetting. Die procedure loopt nog. 2 juni 06:01 kwam dan ook als een schok: politie en vreemdingenzaken aan de deur, [G.] meegenomen en opgesloten in de gevangenis is Brugge. Wat een formaliteit was (we hadden immers een beroepsprocedure lopen tegen de uitwijzing) is een drama geworden.

Ik ben stilaan een wrak aan het worden - ik slaap en eet nog nauwelijks, hetzelfde voor [G.].

Ik kan niet gaan werken en moet al mijn vakantie opnemen om dagelijks naar de gevangenis in Brugge te reizen - 7 uur onderweg (11:15 vertrekken, 18:15 terug) om haar 1 uurtje te kunnen zien - en dan nog in een grote zaal onder bewakerstoezicht. Smartphones zijn verboden, [G.] heeft een simpele GSM moeten kopen om toch contact te houden, maar zonder beeld omdat er geen foto's mogen gemaakt worden. Ik kan ook niets tonen want mijn smartphone moet in de kast aan de ingang blijven. Het armzalige uurtje dat we samen hebben dient dan ook enkel om wat te praten en mekaars hand vast te houden. Ik heb [G.] sinds dinsdag niet meer zien lachen en dat doet verdomd pijn.

's Avonds zit ik dan terug in de kroeg want ik verdraag het alleen zijn niet meer. Vroeger was ik alleen maar ik wist niet beter, nu ben ik eenzaam.

Mee naar Suriname gaan is geen optie, waar zouden we van moeten leven? Mijn werk en huis zijn hier. Zonder [G.] zie ik het niet meer zitten, ik heb straks een afspraak bij de dokter, misschien dat medicatie helpt."

Het bovengeciteerde verhaal van de partner van verzoekster illustreert zeer goed het gezin- en familieleven van verzoekster. Verzoekster en haar partner hebben een zeer hechte band opgebouwd. De bestreden beslissing stelt dat de partner eventueel verzoekster kan volgen naar Suriname om daar verder het gezinsleven verder te zetten, hetgeen niet ernstig is en een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM.

Het is dus in strijd met artikel 8 van het EVRM om verzoekster plots uit het leven van haar partner, de heer [T. V.] te doen verdwijnen. De partner weet niet wat hem overkomt en is sedert de vasthouding van verzoekster al zijn verlofdagen aan het opnemen om haar te gaan bezoeken, elke dag. Het is voor de heer [T. V.] een zeer ingrijpende gebeurtenis waardoor hij zeer moeilijk kan slapen nu verzoekster plots van hem verwijderd is.

De dagdagelijkse routine van het gezin [W.-V.] is helemaal overhoop gegoooid, dit terwijl ze echt van mekaar genoten en elke week met elkaar activiteiten planden.

De nadelen die zulke beslissing met zich meebrengt voor zowel verzoekster als haar partner is zeer ingrijpend. De heer [T. V.] was een gelukkig man op zijn werk. Nu heeft hij sedert de vasthouding van verzoekster bijna alle dagen verlof genomen om bij haar te zijn. Hij wenst eerst duidelijkheid over hun verdere toekomst alvorens terug te keren naar de werkvloer.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gesteld: "hoedanook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het feit dat Dhr [T. V.] niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Suriname"

Verzoekster stelt dat haar partner hier zijn werk en zijn inkomen heeft, heel zijn leven heeft hij ervoor gestreden om stabiliteit en structuur in zijn leven te brengen en uiteindelijk ook de liefde, maar dit wordt tegengewerkt door de bestreden beslissing. Indien de heer [T. V.] zoals de bestreden beslissing stelt, mee vrijwillig naar Suriname zou gaan dan dient hij zijn werk, zijn woonst en al zijn hebben en houden achter te laten om daar van niets te kunnen leven. De heer [T. V.] onderhoudt al geruime tijd verzoekster en wenst dit voor de rest van zijn leven te doen, waarom dienen zij dan gedwongen te worden om hun gezinsleven elders te gaan organiseren waar het niet kan.

Verzoekster wenst uw Raad te benadrukken dat niet enkel verzoekster een ernstig nadeel zou ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing maar ook de heer [T. V.] met wie verzoekster een zeer hechte gezinsband heeft opgebouwd.

De stukken uit het dossier tonen zeer duidelijk aan dat verzoeker en zijn echtgenote, een familiale band hebben in de zin van artikel 8 EVRM."

Zij benadrukt vervolgens na lezing van de nota met opmerkingen als volgt:

"Verzoekster benadrukt dat verweerster in haar nota met opmerkingen het gedetailleerde verhaal en haar concrete elementen niet heeft kunnen weerleggen. Verweerster kan al hetgeen verzoekster bijbrengt niet zomaar negeren.

De bestreden beslissing blijft dus in strijd met artikel 8 van het EVRM. Het is kennelijk onredelijk om verzoekster plots uit het leven van haar partner, de heer [T. V.] te doen verdwijnen. De partner weet niet wat hem overkomt en is sedert de vasthouding van verzoekster al zijn verlofdagen aan het opnemen om haar te gaan bezoeken, elke dag. Het blijft voor de heer [T. V.] een zeer ingrijpende gebeurtenis waardoor hij zeer moeilijk kan slapen nu verzoekster plots van hem verwijderd is.

De dagdagelijkse routine van het gezin [W.-V.] is helemaal overhoop gegoooid, dit terwijl ze echt van mekaar genoten en elke week met elkaar activiteiten planden.

De nadelen die zulke beslissing met zich meebrengt voor zowel verzoekster als haar partner is zeer ingrijpend. De heer [T. V.] was een gelukkig man op zijn werk. Nu heeft hij sedert de vasthouding van verzoekster bijna alle dagen verlof genomen om bij haar te zijn. Hij wenst eerst duidelijkheid over hun verdere toekomst alvorens terug te keren naar de werkvloer.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gesteld: "hoedanook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het feit dat Dhr [T. V.] niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Suriname"

Verzoekster stelt dat haar partner hier zijn werk en zijn inkomen heeft, heel zijn leven heeft hij ervoor gestreden om stabiliteit en structuur in zijn leven te brengen en uiteindelijk ook de liefde, maar dit wordt tegengewerkt door de bestreden beslissing. Indien de heer [T. V.] zoals de bestreden beslissing stelt, mee vrijwillig naar Suriname zou gaan dan dient hij zijn werk, zijn woonst en al zijn hebben en houden achter te laten om daar van niets te kunnen leven. De heer [T. V.] onderhoudt al geruime tijd verzoekster en wenst dit voor de rest van zijn leven te doen, waarom dienen zij dan gedwongen te worden om hun gezinsleven elders te gaan organiseren waar het niet kan.

Verzoekster wenst uw Raad te benadrukken dat niet enkel verzoekster een ernstig nadeel zou ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing maar ook de heer [T. V.] met wie verzoekster een zeer hechte gezinsband heeft opgebouwd.

De stukken uit het dossier tonen zeer duidelijk aan dat verzoeker en zijn echtgenote, een familiale band hebben in de zin van artikel 8 EVRM."

3.1.2.1. Gelet op de inhoudelijke verwevenheid van beide middelen, worden ze hierna gezamenlijk besproken.

3.1.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen en opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Verzoekster voert dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengt geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan deze vereiste wat het bestreden inreisverbod betreft. Zoals verzoekster erkent, heeft verweerder in de motivering van deze beslissing gemotiveerd waarom het ingeroepen gezinsleven met de Belgische partner zich niet verzet tegen deze beslissing. Deze motivering stelt verzoekster in staat om met kennis van zaken hiertegen op te komen. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in voormelde wetsbepalingen wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.1.2.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op beslissingen tot verwijdering. Overeenkomstig artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet is een beslissing tot verwijdering de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt. Een dergelijke beslissing dient te worden onderscheiden van een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, beslissing waarbij overeenkomstig artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden en die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering. Er blijkt bijgevolg niet dat verzoekster in het kader van huidig beroep in zoverre dit is gericht tegen het inreisverbod zich dienstig kan beroepen op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en bijgevolg evenmin op de ingeroepen beginselen van behoorlijk bestuur in samenhang met deze wetsbepaling.

3.1.2.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

De beoordeling van deze rechtsbeginselen hangt samen met verzoeksters grieven in concreto, met name de vraag of op voldoende wijze rekening werd gehouden met haar gezinsbelangen en of die beoordeling aanvaardbaar is in het licht van artikel 8 van het EVRM.

In het bestreden inreisverbod, meer bepaald wat de duur ervan betreft, wordt met betrekking tot verzoeksters relatie met de heer T. V. gemotiveerd als volgt:

“Op 16.01.2017 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met een Belgische onderdaan, Dhr. [V. T.] [...] Op 18.05.2017 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoedanook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het louter feit dat Dhr [V. T.] niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Suriname. Zowel betrokkene als Dhr [V. T.] wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfsituatie van betrokkene in België.”

Op basis van deze motivering oordeelt verweerder dat voor hem aldus geen specifieke omstandigheid voorligt die kan leiden tot het opleggen van een inreisverbod met een duur van minder dan drie jaar.

Op zich dient, gelet op wat voorafgaat, te worden aangenomen dat in het bestreden inreisverbod – specifiek wat de duur ervan betreft – wordt gemotiveerd over het door verzoekster ingeroepen gezinsleven en aldus dit element hierbij in rekening is gebracht.

3.1.2.5. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoekster stelt een relatie te hebben met een Belgische man.

De Raad wijst er op dat volgens het EHRM het huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd een beschermenswaardig gezinsleven is dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM (*“lawful and genuine marriage”*, zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62). Dezelfde vereiste van *“oprechtheid”* kan naar analogie worden gesteld voor een de facto relatie. In casu weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen reeds de registratie van de wettelijke samenwoning tussen verzoekster en haar Belgische partner in de registers, na een negatief advies van het parket, omdat deze minstens in hoofde van verzoekster niet was gericht op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Verweerder verwijst in zijn motivering ook naar deze beslissing. In het licht van dit gegeven, en waar niet blijkt dat deze beslissing intussen werd herroepen dan wel vernietigd, staat het niet vast dat er op het moment van het nemen van de bestreden beslissingen sprake was van een wettelijk en oprecht beleefd en duurzaam gezinsleven dat onder de bescherming kan vallen van artikel 8 van het EVRM en dat in rekening diende te worden gebracht.

In zoverre verzoekster – onder verwijzing naar allerhande stukken – betoogt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand zijn beslissing tot weigering van registratie van de wettelijke samenwoning onterecht heeft genomen, benadrukt de Raad dat hij niet bevoegd is zich hierover uit te spreken. Er blijkt

geenszins dat verweerder in het thans bestreden inreisverbod niet vermocht te verwijzen naar de voormelde beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand. Verweerder kon op basis hiervan in redelijkheid oordelen dat er een contra-indicatie voorligt van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, derwijze dat een schending van deze bepaling bij een terugkeer naar het land van herkomst niet blijkt.

In de mate dat verzoekster aanvoert dat zij intussen een procedure heeft ingeleid bij de familierechtbank tegen de weigering van registratie van de wettelijke samenwoning, merkt de Raad vooreerst op dat zij het gestelde in het bestreden bevel niet weerlegt dat een persoonlijke verschijning in het kader van een dergelijke procedure niet is vereist. Zij maakt niet aannemelijk waarom zij zich niet zou kunnen laten vertegenwoordigen door een advocaat. Ook haar partner T. V. kan daar aanwezig zijn teneinde zijn standpunt te doen gelden en stukken ter staving van de oprechtheid van de relatie voor te leggen (zoals verzoekster ook doet in het kader van de huidige vordering). Voorts volgt uit de verklaringen van verzoekster dat ten tijde van het opleggen van het bestreden inreisverbod nog geen procedure werd ingeleid bij de familierechtbank, zodat zij verweerder niet ernstig kan verwijten onvoldoende rekening te hebben gehouden met deze op dat ogenblik toekomstige en onzekere gebeurtenis.

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat verweerder bijkomend heeft gemotiveerd dat niet blijkt dat het voorgehouden gezinsleven dan enkel in België mogelijk zou zijn en evenmin dat de Belgische partner verzoekster niet kan volgen naar Suriname. Verweerder benadrukte dat zowel verzoekster als de Belgische partner wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van verzoekster. Zelfs voor zover alsnog enig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM dient te worden aangenomen, was verweerder aldus in ieder geval van mening dat nog geen positieve verplichting in de zin van deze verdragsbepaling voorhanden is die inhoudt dat verzoekster in België moet kunnen verblijven.

Verzoekster stelt in dit verband dat haar Belgische partner werkt in België en hier een inkomen heeft en deze laatste zijn werk, zijn woonst en al zijn hebben en houden achter zou moeten laten. Zij betoogt dat haar partner haar in haar herkomstland niet langer zal kunnen onderhouden.

In dit verband stelt de Raad vast dat – voor zover alsnog enig beschermenswaardig gezinsleven dient te worden aangenomen – het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet worden onderzocht in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu werd verzoekster niet eerder tot een verblijf toegelaten of gemachtigd, noch wordt er een einde gesteld aan enig recht op verblijf. Het betreft een situatie van eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen

(EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

De Raad stelt vast dat verzoekster weliswaar wijst op het gegeven dat haar partner zijn werk, zijn huis en zijn hele hebben en houden in België heeft, maar aldus nog geen concrete hinderpalen worden aangebracht die maken dat van hem redelijkerwijze niet kan worden verwacht dat hij verzoekster volgt naar haar herkomstland om aldaar het voorgehouden gezinsleven op te bouwen of verder te zetten. Aldus blijkt immers nog niet dat het de Belgische partner dan niet redelijkerwijze mogelijk zal zijn om te werken in verzoeksters herkomstland of zij aldaar niet in staat zullen zijn te kunnen voorzien in hun levensbehoeften of zijn verhinderd aldaar samen een leven op te bouwen. Evenmin liggen concrete elementen voor die er op wijzen dat een stabiel gezinsleven niet mogelijk is in het herkomstland. Aldus toont verzoekster niet aan dat op dit punt enige concrete en noemenswaardige hinderpaal voorligt die daadwerkelijk kan verhinderen dat het gezinsleven wordt verdergezet in haar herkomstland en die ten onrechte buiten beschouwing is gebleven.

Bovendien merkt de Raad ook nog op dat verzoekster overeenkomstig artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet over de mogelijkheid beschikt om de opheffing of opschorting van het inreisverbod te vragen, teneinde haar zaak op het geëigende ogenblik in België te verdedigen of indien de wettelijke samenwoningst alsnog mag worden geregistreerd. In het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten heeft verweerder ook duidelijk aangegeven dat verzoekster indien de wettelijke samenwoningst alsnog mag worden geregistreerd bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag kan indienen. In afwachting blijkt ook niet dat verzoekster en de Belgische partner niet met elkaar in contact kunnen blijven door middel van moderne communicatiemiddelen. Bij het verzoekschrift voegt verzoekster overigens overvloedig bewijzen van het onderhouden van hun onderlinge contacten op die manier. In dit verband wordt in de synthesememorie ook reeds aangegeven dat de partner verzoekster reeds heeft bezocht in Suriname en ze dagelijks contact met elkaar onderhouden.

Verzoekster maakt aldus, in de huidige stand van het geding, geen positieve verplichting in hoofde van de Belgische overheid aannemelijk om haar toe te laten tot een verder verblijf in België. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

3.1.2.5. De Raad stelt vast dat verzoekster met haar uiteenzetting, en gelet op voorgaande bespreking van het middel, niet aannemelijk maakt dat het bestuur bij het opleggen van het bestreden inreisverbod is uitgegaan van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding en evenmin dat het hierbij op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen. Zij overtuigt niet dat enig concreet gegeven of enige concrete en noemenswaardige hinderpaal die de verderzetting van de relatie elders zou verhinderen ten onrechte buiten beschouwing is gebleven. In zoverre verzoekster verder wijst op het gegeven dat ze op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen nog een beroepsprocedure bij de Raad hangende had tegen de eerdere verwijderingsmaatregel, merkt de Raad op dat deze beroepsprocedure niet opschortend werkte en op zich het nemen van de thans bestreden beslissingen niet verhinderde. Dit

beroep werd intussen ook afgewezen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

3.2.2.6. Beide middelen zijn ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij geeft in haar synthesesamenvatting aan het derde middel zoals uiteengezet in haar inleidende verzoekschrift te bevestigen, met name:

“De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar „omdat verzoekster niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot terugkeerverplichting gevolg heeft gegeven’. Waarom direct gekozen werd voor de maximale termijn, wordt geenszins verduidelijkt. Er wordt enkel vermeld dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere bevel om het grondgebied te verlaten.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar.

Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

Verzoekster stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekster en de duur van het inreisverbod.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.”

Zij benadrukt vervolgens na lezing van de nota met opmerkingen als volgt:

“Verweester tracht in haar nota met opmerkingen toch de maximumtermijn te verantwoorden maar slaagt er niet in. Verzoekster begrijpt nog steeds niet waarom de maximumtermijn van 3 jaar wordt opgelegd. Er wordt geen verduidelijking gegeven door verweester.

Verweester stelt in haar nota dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan een bijlage 13 ter kennis gebracht op 13 januari 2015. Dit is manifest onjuist omdat verzoekster pas in augustus 2016 het land is binnengekomen. Vanwaar verweester dit haalt blijft onbegrijpelijk.”

3.2.2.1. Wat de draagwijdte betreft van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt verwezen naar de bespreking dienaangaande wat het eerste en tweede middel betreft.

De Raad stelt vast dat het bestreden inreisverbod duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. In dit verband wordt geduid dat verzoekster geen uitvoering heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 13 januari 2015. De duur van het inreisverbod wordt vervolgens op drie jaar bepaald. In dit verband wordt verwezen naar de hardnekkigheid van verzoekster om illegaal op het grondgebied te willen verblijven en het gegeven dat niet blijkt dat er omstandigheden zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar. Verweerder gaat hierbij ook concreet in op de wettelijke samenwoning met een Belgische man die verzoekster wenste te laten registeren in België, en zet uiteen waarom hij in dit verband geen specifieke omstandigheid weerhoudt die voor hem een kortere duur rechtvaardigt. Hij wijst er op dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen de registratie van deze wettelijke samenwoning weigerde, na een negatief advies van het parket, en wel omdat deze wettelijke samenwoning niet is gericht op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar louter op het verwerven van een verblijfsrecht. Hij stelt dat de weigering van registratie van de wettelijke samenwoonst een contra-indicatie vormt inzake het bestaan van werkelijk gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. Daarenboven stelt hij dat, voor zover alsnog een dergelijk gezinsleven zou moeten worden aangenomen, niet blijkt dat het gezinsleven enkel in België mogelijk is en het niet mogelijk zou zijn een gezinsleven te ontwikkelen in verzoeksters land van herkomst. Hij benadrukt dat zowel verzoekster als de Belgische partner wisten dat het voorgehouden gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op verzoeksters illegale verblijfssituatie. Er wordt bijgevolg – naast een formele motivering waarom er grond is tot het opleggen van een inreisverbod, met name omdat niet aan de terugkeerverplichting is voldaan – wel degelijk ook formeel gemotiveerd waarom verweerder het nodig achtte verzoekster een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen. Verzoekster houdt ten onrechte voor dat de duur van het inreisverbod louter wordt gemotiveerd door te stellen dat zij naliet gevolg te geven aan een eerdere verwijderingsmaatregel. De Raad benadrukt dat verweerder, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, de vaststellingen kan laten meespelen dat verzoekster hardnekkig weigert om het grondgebied te verlaten en geen omstandigheden blijken die een inreisverbod met een kortere duur kunnen rechtvaardigen, integendeel zelfs werd vastgesteld dat verzoekster een wettelijke samenwoning wenste te laten registeren met een Belgische die niet is gericht op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar louter op het verwerven van een verblijfsrecht.

Er werd aldus gemotiveerd aan de hand van de concrete omstandigheden van het geval. De motivering van het bestreden inreisverbod laat verzoekster toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de redenen waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Verzoekster geeft op zich ook niet aan dat enige specifieke omstandigheid die haar zaak alsnog kenmerkt ten onrechte niet in de motivering van het bestreden inreisverbod is betrokken.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2.2. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van het bestreden inreisverbod wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiverings-

plicht en het zorgvuldigheidsbeginsel en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Uit voormelde wetsbepaling, meer bepaald artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, volgt dat verweerder in beginsel een inreisverbod dient op te leggen (“gaat gepaard”) indien hij vaststelt dat een vreemdeling een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd.

Verzoekster betwist op zich niet dat in haar situatie de basisvoorwaarde voor het opleggen van een inreisverbod was vervuld. Zij betwist zo niet dat zij een vroegere beslissing tot verwijdering niet had uitgevoerd, met name geen gevolg had gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, haar ter kennis gebracht op 3 mei 2017.

In zoverre verzoekster in haar synthesesmemorie nog stelt dat verweerder in de nota de bal mislaat waar hij wijst op een bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 13 januari 2015, en dit nu zij pas in augustus 2016 het land is binnengekomen, stelt de Raad vast dat dit overduidelijk een materiële vergissing betreft. Zoals duidelijk blijkt uit het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten heeft verzoekster nagelaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 3 mei 2017. Zij kan zelf ook niet onwetend zijn van het gegeven dat wezenlijk wordt gedoeld op deze eerdere verwijderingsmaatregel.

Wat specifiek de duur van het inreisverbod betreft, bepaalt artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat deze dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Verweerder beschikt over een ruime discretionaire bevoegdheid om een inreisverbod op te leggen variërend van één dag tot maximum drie jaar, waarbij het bestuur rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden van het geval, en dit brengt een motiveringsplicht met zich mee (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.871; RvS 18 december 2013, nr. 225.872; RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Wat de duur van het inreisverbod betreft, werd reeds vastgesteld dat een afzonderlijke motivering werd voorzien, rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval, waarom wordt besloten om verzoekster een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen. In dit verband wordt zo verwezen naar de hardnekkigheid van verzoekster om illegaal op het grondgebied te willen verblijven en het gegeven dat niet blijkt dat er omstandigheden zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar. Verweerder gaat hierbij concreet in op de wettelijke samenwoning

met een Belgische man die verzoekster wenste te laten registeren in België, en zet uiteen waarom hij in dit verband geen specifieke omstandigheid weerhoudt die voor hem een kortere duur rechtvaardigt. Hij wijst er op dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen de registratie van deze wettelijke samenwoning weigerde, na een negatief advies van het parket, en wel omdat deze wettelijke samenwoning niet is gericht op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrecht. Hij stelt dat de weigering van registratie van de wettelijke samenwoonst een contra-indicatie vormt inzake het bestaan van werkelijk gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. Daarenboven stelt hij dat, voor zover alsnog een dergelijk gezinsleven moet worden aangenomen, niet blijkt dat het gezinsleven enkel in België mogelijk is en het niet mogelijk is een gezinsleven te ontwikkelen in verzoeksters land van herkomst. Hij benadrukt dat zowel verzoekster als de Belgische partner wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op verzoeksters illegale verblijfssituatie.

Gelet op het gegeven dat verweerder, bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, rekening heeft gehouden met de hardnekkige weigering van verzoekster om het grondgebied te verlaten alsook met de wettelijke samenwoonst die zij wenste te laten registreren en de relatie met een Belgische onderdaan, in het kader waarvan evenwel werd vastgesteld de wettelijke samenwoning niet was gericht op een duurzame levensgemeenschap maar louter op het verwerven van een verblijfsrecht, kan verzoekster niet worden bijgetreden waar zij betoogt dat manifest werd nagelaten rekening te houden met of onderzoek te doen naar de specifieke omstandigheden van het individuele geval of dat op (nagenoeg) automatische wijze werd geopteerd voor een duur van drie jaar. Verzoekster maakt ook niet concreet aannemelijk dat enige specifieke omstandigheid alsnog ten onrechte niet in rekening werd gebracht of is onderzocht.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet aantoont dat de gegeven motivering betreffende (de duur van) het inreisverbod niet afdoende zou zijn, of dat verweerder is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt. Zij maakt evenmin met concrete gegevens aannemelijk dat verweerder niet de vereiste evenredigheid heeft gerespecteerd. Het louter aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de gegeven motivering laat de Raad optredend als annulatierechter niet toe zulks vast te stellen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.2.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die het bestreden inreisverbod onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.2.5. Het derde middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS